

За тридесет и неку годину, колико ми прође живота у новинарству, никад нисам употребио појам издајник. Крупна реч, захтева дебело образложење, доношење ваљаних доказа. Клизав терен. Да би вас неко издао тај мора да буде с вама.

ЗА тридесет и неку годину, колико ми прође живота у новинарству, никад нисам употребио појам издајник. Крупна реч, захтева дебело образложење, доношење ваљаних доказа. Клизав терен. Да би вас неко издао тај мора да буде с вама.

Трагикомична је ова ујдурма, пренета и у судове, око списка „српских издајника“, састављеног од стране организације „Наши“. Пола с тог свакако чудног и не знам по ком критеријуму склопљеног списка, а наведено је тридесетак имена, уопште се не изјашњавају као Срби. Али, добро, „Наши“ спомињу и антисрпско деловање па се нека логика и назире, али овде је реч о нечем другом.

Држава је реаговала, стрпала у притвор вођу организације „Наши“, извесног Ивановића, а „издајнике“ са списка приводи у суд да се изјасне о степену личне угрожености што, лаички претпостављам, треба да послужи у састављању оптужнице против „Наших“. Кренемо ли од поставке да у слободном друштву свако има право да изнесе своје мишљење, став, по ком ће то закону одговорати „Наши“? Десетак од оних тридесет са списка „Наших“ годинама, упорно, систематски, острашћено, прави спискове људи и медија излажући их критици, подозрењу, чак и мржњи домаће и дела иностране

јавности и ко зна чему још. Хоће ли их, у истом поступку, о истом трошку, приупитати и за тај напор.

Како ћемо назвати ситуацију кад се Соња Бисерко ових дана појави на суду да би се изјаснила по питању личне угрожености јербо се налази на списку „Наших“; она која је пре неколико година направила списак педесетак Срба припадника „антихашког лобија“ и то сочињеније послала на важне адресе широм света. Како се та работа зове, да ли је довољна макар за истражну радњу? Ако није, зашто није?

Или једна друга сподоба са списка „Наших“ својевремено је направила списак српских новинара с предлогом да један број буде стрељан, а остатак протеран из Србије. Држава није реговала, није ни покушала, а завршило се тако што је творац списка за ликвидацију означен као ауторски уникат. Тако је добио право да настави с деловањем које одавно вапи за психијатријском дијагнозом.

Сви знамо да последњих 14 година немали број српских интелектуалаца - професора, писаца, новинара - нема приступ ниједном озбиљнијем српском ТВ каналу, пре свега онима с националном фреквенцијом. Зашто је тако? Има ли то везе са сталним прозивањем, етикетирањем тих људи од стране ових које спомињу „Наши“?

(Вечерње Новости)